# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu**, IČ: 26991934, se sídlem Bouzov 8 [dříve Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací, IČ: 71197176, se sídlem Bouzov 8 (v registru ekonomických subjektů vedena pod názvem Základní odborová organizace při správě státních hradů Bouzov a Šternberk)], proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ve věci neposkytnutí informace, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2008, č. j. 6 Ca 279/2007 - 23, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesních úkonů,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 25. 1. 2010 se žalobkyně (dále též navrhovatelka) domáhala určení lhůty k provedení procesních úkonů dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, konkrétně navrhla, aby městský soud ve lhůtě 3 dnů rozhodl: a) o jejím návrhu „*ze dne 13. 4. 2009 na vydání rozhodnutí o procesním nástupnictví*“, a b) o žádostech původní žalobkyně [Základní organizace evid. č. 20-0135-3805 Odborového svazu státních orgánů a organizací] ze dne 15. 1. 2009 o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta, a to na základě podkladů osvědčujících majetkové poměry procesní nástupkyně [Odborové organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu]. V návrhu krátce popsala chronologii soudního řízení a konstatovala, že o zmíněných návrzích doposud nebylo rozhodnuto, čímž dochází ke zcela nedůvodným průtahům v řízení o kasační stížnosti proti výše označenému rozsudku městského soudu.

[2] Městský soud ve vyjádření k návrhu uvedl, že k zániku původní žalobkyně došlo po podání kasační stížnosti, pročež městský soud nemůže rozhodovat o návrhu na vydání rozhodnutí podle § 107 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. O ostatních žádostech žalobkyně

soud rozhodl usnesením ze dne 28. 1. 2010 (č. l. 46). Toto usnesení bylo doručeno právní nástupkyni původní žalobkyně dne 30. 1. 2010.

[3] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že v záhlaví označeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu, jíž se původní žalobkyně domáhala zrušení fiktivního rozhodnutí ministra kultury o jejím rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2004, č. j. 19362/2004. Proti tomuto rozsudku podala dne 15. 1. 2009 původní žalobkyně kasační stížnost a současně požádala o osvobození od soudního poplatku a o ustanovení advokáta. Dne 13. 4. 2009 pak právní nástupkyně původní žalobkyně soudu oznámila a doložila zánik původní žalobkyně sloučením, a navrhla, aby městský soud rozhodl o procesním nástupnictví podle § 107 odst. 3 o. s. ř.

[4] Dne 28. 1. 2010 právní nástupkyně původní žalobkyně podala výše citovaný návrh na určení lhůty k provedení předmětných procesních úkonů. Téhož dne městský soud vydal usnesení (č. l. 46), jímž žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta zamítl. Jako žalobkyni přitom označil právní nástupkyni původní žalobkyně. Proti tomuto usnesení podala tato osoba dne 30. 1. 2010 kasační stížnost, v níž mimo jiné namítla, že dosud nebylo rozhodnuto o procesním nástupnictví v řízení.

[5] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[6] Podle § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích *„[s]oud, vůči němuž jsou namítány průtahy v řízení, postoupí do 5 pracovních dnů ode dne doručení návrh na určení lhůty se svým vyjádřením soudu příslušnému o návrhu rozhodnout; o svém postupu soud navrhovatele informuje. To neplatí, pokud soud provede do 30 dnů ode dne doručení návrhu všechny procesní úkony, u nichž podle navrhovatele dochází k prodlení; v takovém případě se k návrhu dále nepřihlíží, ledaže navrhovatel výslovně ve lhůtě 3 dnů ode dne, kdy se o provedení úkonů dozví, prohlásí, že na návrhu trvá.“*

[7] Procesní nástupkyně původní žalobkyně se ve svém návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu domáhala jak vydání rozhodnutí o procesním nástupnictví, tak vydání rozhodnutí o žádostech původní žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta. Městský soud ještě v den podání tohoto návrhu o posléze uvedených žádostech výslovně rozhodl. Současně *de facto* vyřešil i otázku procesního nástupnictví, neboť v předmětném usnesení ze dne 28. 1. 2010 jako žalobkyni označil procesní nástupkyni původní žalobkyně (byť o tom nevydal usnesení ve smyslu § 107 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64, § 120 s. ř. s.). Z tohoto důvodu též Nejvyšší správní soud v řízení o návrhu na určení lhůty považuje procesní nástupkyni původní žalobkyně za oprávněnou navrhovatelku a označuje ji jako žalobkyni.

[8] Z hlediska účelu řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu tak městský soud všechny žalobkyní požadované procesní úkony provedl ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení návrhu. Žalobkyně však ve svém podání ze dne 30. 1. 2010, tedy ve lhůtě 3 dnů ode dne, kdy se o provedení úkonů dozvěděla, prohlásila, že o procesním nástupnictví dosud nebylo rozhodnuto. Z toho nutno dovodit, že na návrhu trvala. Městský soud tak postupoval správně, pokud návrh na určení lhůty dne 1. 2. 2010 postoupil Nejvyššímu správnímu soudu. Proto se též zdejší soud předloženým návrhem zabýval (i když žalobkyně v podání ze dne 19. 2. 2010 takový postup městského soudu

zpětně označila jako nesprávný a navrhla, aby Nejvyšší správní soud k návrhu nepřihlížel; takové podání přitom nelze podle obsahu považovat ani za zpětvzetí návrhu) a ze shora uvedených důvodů jej zamítl podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích, neboť městský soud již učinil procesní úkony, u kterých byly v návrhu namítány průtahy v řízení.

[9] V této souvislosti je třeba uvést, že smyslem rozhodování soudu o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu je zabránit zbytečným průtahům v soudním řízení. Návrh není opravným prostředkem proti soudnímu rozhodnutí a úkolem soudu rozhodujícího o takovém návrhu není odstraňovat vady předchozího řízení nebo deklarovat nesprávnost či nezákonnost postupu soudu, vůči němuž návrh směřuje.

[10] Senát Nejvyššího správního soudu příslušný k rozhodování o návrhu žalobkyně na určení lhůty tak věc posuzoval pouze v intencích návrhu samotného a nezabýval se správností či procesní dokonalostí postupu městského soudu (posouzení těchto otázek totiž náleží senátu zdejšího soudu příslušnému k rozhodování o předmětné kasační stížnosti), ani délkou období a důvody, pro něž městský soud dosud kasačnímu soudu nepředložil kasační stížnost proti uvedenému rozsudku.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého stát hradí náklady řízení o návrhu na určení lhůty jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu